

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Věry Šimůnkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci žalobce: **CCC BOTY CZECH, s. r. o.**, se sídlem Bucharova 1281/2, Praha - Stodůlky, zastoupeného Mgr. Hynkem Peroutkou, advokátem, se sídlem Na Příkopě 15/583, Praha 1, proti žalovanému: **Celní úřad Brno**, se sídlem Řípská 9, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2006, č. j. 7150 - 10/06 - 0162 - 010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 26. 3. 2007, č. j. 31 Ca 216/2006 - 56,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti v záhlaví označenému usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla odmítnuta žaloba proti rozhodnutí ředitele Celního úřadu Brno, jímž byly zamítnuty námitky stěžovatele proti opatření o zajištění a vydání zboží ze dne 25. 8. 2006, č. j. 7150 - 04/06 - 0162 - 032, vydaném Celním úřadem Brno (dále jen „správní orgán I. stupně“) z důvodu pochybností, zda zboží neporušuje některá práva duševního vlastnictví.

Krajský soud odůvodnil odmítnutí správní žaloby stěžovatele tím, že napadené rozhodnutí (jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně) je rozhodnutím předběžné povahy ve smyslu ustanovení § 70 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť jeho účelem je předběžně (do doby rozhodnutí ve věci samé, zde do doby rozhodnutí o propadnutí zboží nebo jeho zabránění anebo zrušení opatření) zajistit zboží, o kterém jsou pochybnosti, zda neporušuje některá práva duševního vlastnictví. Krajský soud proto žalobu s poukazem na ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a ustanovení § 68 písm. e) s. ř. s. odmítl, neboť dospěl k závěru, že jde o správní rozhodnutí, na které dopadá kompetenční výlučka podle ustanovení § 70 písm. b) s. ř. s.

Proti usnesení krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b), d) a e) s. ř. s. Uvádí, že názor krajského soudu, na základě něhož odmítl žalobu, považuje za nesprávný a vydané usnesení za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Vytýká krajskému soudu, že se nevypořádal s námitkou analogické úpravy v zákoně č. 146/2002 Sb., o státní zemědělské a potravinářské inspekci (dále jen „zákon o státní zemědělské a potravinářské inspekci“), ani s tvrzením stěžovatele, že posouzení úkonu ředitele celního úřadu o námitkách jako úkonu předběžné povahy povede k nepřípustnému zásahu do ústavně zaručeného práva stěžovatele na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím správního orgánu. Vyslovuje přesvědčení, že vytýkané vady jsou samy o sobě dostačující pro kvalifikaci napadeného usnesení krajského soudu jako nepřezkoumatelného ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Domnívá se, že předmětné rozhodnutí postrádá takovou logickou návaznost, aby z něj bylo patrné jakými úvahami se krajský soud při odmítnutí žaloby řídil. Namítá, že krajský soud pouze konstatoval zákon č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), a připojil citaci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2006, č. j. 2 Afs 183/2005 - 64, avšak bez návaznosti na předchozí výklad zákona o ochraně spotřebitele; proto považuje závěr krajského soudu za nesrozumitelný. Dále vytýká zjevné nesprávnosti a drobné chyby v odůvodnění usnesení krajského soudu. Vyvrací závěr soudu o předběžné povaze rozhodnutí ředitele celního orgánu o zajištění zboží poukazem na to, že toto rozhodnutí zasahuje konečným způsobem do práv stěžovatele, neboť i omezenou dobu trvající nezákonný zásah do práv subjektu je třeba kvalifikovat jako zásah konečný, jestliže v dalších řízeních není jeho zákonnost zkoumána a subjekt, jehož práva byla rozhodnutím dotčena tak nemá žádnou procesní možnost bránit se jeho důsledku. V daném případě není naplněn ani procesní znak rozhodnutí předběžné povahy, neboť řízení o zajištění zboží podle ustanovení § 23c zákona o ochraně spotřebitele a řízení o správním deliktu klamání spotřebitele podle ustanovení § 8 odst. 2 téhož právního předpisu představují dvě samostatná řízení, jejichž předmět se liší, a při rozhodování v jejich rámci celní úřad řeší předběžnou otázku, zda zboží porušuje práva duševního vlastnictví či nikoli, v řízení o správním deliktu klamání spotřebitele se pak zabývá tím, zda dotčené zboží klame spotřebitele či nikoli. V řízení o celním deliktu celní úřad z rozhodnutí o zajištění zboží nevychází, nehodnotí jeho zákonnost, ani se jím jinak nezabývá.. Dojde-li uvedený správní orgán k závěru, že zboží spotřebitele neklame, zruší opatření o zajištění, jde jen o vedlejší důsledek řízení o správním deliktu a takové zrušení opatření není vázáno na přezkoumání zákonnosti či správnosti opatření. Rozhodnutí celního úřadu o zajištění zboží není podkladem pro žádné navazující rozhodnutí správního orgánu a taková rozhodnutí nemohou být úkony předběžné povahy. Naopak jsou rozhodnutími definitivními a zasahují konečným způsobem do práv stěžovatele, neboť jejich soulad se zákonem či souladnost jejich vydání se zákonem zaručenými právy účastníka už v žádném dalším stádiu řízení či v řízení navazujícím není zkoumána a nejsou splněny materiální a zejména formální znaky úkonů předběžné povahy. Stěžovatel znovu odkazuje na analogii se zákonem o státní zemědělské a potravinářské inspekci a na judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2005, č. 656/2005 Sb. NSS, ze kterého stěžovatel činí závěr, že i rozhodnutí celního úřadu o zajištění zboží je přezkoumatelné soudem ve správním soudnictví. Stěžovatel dále upozorňuje na to, že i samo řízení před správním orgánem je zatíženo řadou závažných vad, které mají za následek nezákonnost obou rozhodnutí, kterážto skutečnost je sama o sobě kasačním důvodem ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Z výše uvedených důvodů navrhl stěžovatel rozhodnutí krajského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odmítl výhrady stěžovatele proti napadenému usnesení krajského soudu. Uvedl, že stěžovatel považuje rozhodnutí krajského soudu za nepřezkoumatelné proto, že se nevypořádalo s argumenty stěžovatele. Stěžovatel na podporu svých tvrzení zmiňuje rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005 (sp. zn. 1 Afs 135/2004). V uvedené věci však Nejvyšší správní soud rozhodoval o kasační stížnosti proti rozhodnutí o zamítnutí žaloby, nikoli proti usnesení o odmítnutí žaloby. Jakmile správní soud shledá důvody pro odmítnutí žaloby, není povinen se zabývat žalobními námitkami, se kterými by se musel vypořádat v meritorním rozhodnutí. Žalovaný označil argumentaci stěžovatele za nepodloženou. Rozhodnutí krajského soudu považuje žalovaný za srozumitelné s tím, že i kdyby obsahovalo drobné chyby, nezakládaly by tyto důvod pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí. K námitce stěžovatele, že rozhodnutí celního úřadu by nemělo být považováno za úkon předběžné povahy a požadavku stěžovatele postupovat analogicky podle zákona o státní zemědělské a potravinářské inspekci odkázal žalovaný na vyjádření k žalobě, v němž se těmito výhradami podrobně zabýval. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Stěžovatel namítá důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b), d) a e) s. ř. s. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, zveřejněný pod č. 625/2005 Sb. NSS, viz též www.nssoud.cz). Pod takto vymezený pojem nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spadají všechny stížní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě přípustné kasační stížnosti (§ 102 a násl. s. ř. s.) napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. z hlediska a rozsahu důvodů, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti, když sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Spornou je otázka, zda krajský soud správně posoudil právní otázku, dospěl-li k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí o zamítnutí námitek proti opatření o zajištění a vydání zboží podle ustanovení § 23c odst. 1 a 2 zákona o ochraně spotřebitele má povahu rozhodnutí předběžné povahy ve smyslu ustanovení § 70 písm. b) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud nepochybil, když posoudil stěžovatelem napadené rozhodnutí o zamítnutí námitek proti opatření o zajištění a vydání zboží, jakož i samo opatření o zajištění zboží jako rozhodnutí předběžné povahy ve smyslu ustanovení § 70 písm. b) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se zabýval otázkou předběžné povahy správních rozhodnutí opakovaně již v minulosti, např. v rozsudku ze dne 29. 3. 2006, č. j. 2 Afs 183/2005 - 64, na který odkazuje i sám stěžovatel. Ze závěrů v tomto rozsudku uvedených lze plně vycházet i v této projednávané věci.

Podle ustanovení § 23c odst. 1 zákon o ochraně spotřebitele, ve znění účinném v době rozhodování správních orgánů a krajského soudu, byl celník povinen při prokázání zjištění nabídky zboží, u kterého vzniknou pochybnosti, zda neporušuje některá práva duševního vlastnictví (zde zjištění kontrolního orgánu ze dne 25. 8. 2006 ohledně sportovních bot nabízených v prodejně stěžovatele) uložit zajištění nabízeného zboží. Podle odst. 4 téhož

ustanovení zajištění výrobků nebo zboží podle odst. 1 trvalo do doby, než bylo pravomocně rozhodnuto o jejich propadnutí nebo zabrání, popřípadě do doby, kdy bylo prokázáno, že se nejedná o výrobky nebo zboží porušující některá práva duševního vlastnictví. Z citovaného ustanovení byla předběžná povaha opatření o zajištění zboží, resp. rozhodnutí o zamítnutí námitek proti takovému opatření zcela zjevná. Doba trvání opatření o zajištění zboží byla výslovně ohraničena právní mocí „následného“ rozhodnutí o *propadnutí* nebo *zabrání* zboží, popř. *prokázáním, že zajištěné zboží neporušuje* práva duševního vlastnictví. Je proto zcela nepochybné, že o osudu zajištěného zboží (a implicitně i o právech osob k němu) mělo být konečným způsobem rozhodnuto až v dalším řízení, v němž mělo být rozhodnuto o odnětí zboží z dispozice osoby s ním nakládající, popřípadě ho vlastníci (propadnutí nebo zabrání), nebo naopak o vrácení zboží proto, že zboží neporušuje práva duševního vlastnictví. Zákonem předpokládaná možnost rozhodnutí o vrácení zboží, které neporušuje práva duševního vlastnictví, bylo sama o sobě postačující pro nápravu případného zásahu do subjektivních práv osoby, která jím byla v rozporu se zákonem dotčena na svých subjektivních právech, konkrétně v právech k zajištěnému zboží. Tato osoba se může obrátit na stát s požadavkem náhrady škody způsobené jí nezákonným rozhodnutím, splní-li podmínky stanovené pro takový nárok a jeho uplatnění zákonem č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.

Nejvyšší správní soud současně uvádí, že konečné rozhodnutí o zajištění věci (zabrání propadnutí) je přezkoumatelné ve správním soudnictví postupem podle ustanovení § 65 a násl. s. ř. s.

Rozhodnutí krajského soudu proto nelze posoudit jako nezákonné ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Výhrady stěžovatele vznesené v kasační stížnosti poukazující na nezákonnost napadeného rozhodnutí krajského soudu, jakož i veškeré další výhrady, včetně právního názoru na problematiku předběžné povahy správního úkonu nastíněného stěžovatelem, jsou proto nedůvodné.

Nad rámec právě uvedeného je třeba považovat za nedůvodnou i námitku stěžovatele poukazující na analogii zákona o ochraně spotřebitele se zákonem o státní zemědělské a potravinářské inspekci. Stěžovatel totiž přehlédl (jak správně uvádí žalovaný ve vyjádření k žalobě), že zákon o ochraně spotřebitele neobsahuje výjimku z obecných procesních předpisů vylučujících přezkum rozhodnutí předběžné povahy, kterou oproti němu zákon o státní zemědělské a potravinářské inspekci v ustanovení § 5 odst. 4 výslovně zakotvuje.

Kasační námitkou týkají se samotného správního řízení, konkrétně stěžovatelem tvrzenými podstatnými vadami řízení se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť k tomu by bylo možno v rámci řízení o kasační stížnosti přistoupit teprve tehdy, bylo-li by předmětem přezkumné činnosti Nejvyššího správního soudu meritorní rozhodnutí krajského soudu, tj. takové jeho rozhodnutí, jež by se zabývalo vlastními žalobními námitkami stěžovatele v žalobě, která by byla shledána přípustnou a nebyla odmítnuta (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2006, č. j. 2 Afs 183/2005 - 65). Vzhledem k tomu, že krajský soud ve věci nerozhodl meritorně, nemohl Nejvyšší správní soud tvrzené vady správního řízení jakkoli posuzovat.

Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). O kasační stížnosti rozhodl rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. května 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu